

A Cselédlánnyal

A képen az egyik unokatestvérem Winkler Katalin, a cselédlányunk Vellai Juliska, és én vagyok látható.

Két cselédlányunk volt, akikre én is emlékszem. Vellai Juliskának hívták azt, aki korábban szolgált nálunk. Ócsai lány volt, azt hiszem 1939-ben vagy 1940-ben ment el tőlünk. Mindenes volt nálunk, ami azt jelentette, hogy takarított, bevásárolt, segített a kismosásban, és anyámnak a főzésben. Nagyon szeretett nálunk, és mi is nagyon szerettük. Nagyon szorgalmas volt. A Juliska tipikusan vidéki lány volt, jellegzetes ócsai népviseletben járt. Két-három szoknyát hordott. Nálunk sem vette le ezt a viseletet. Abban járt otthon is. Volt hétköznapi és ünnepi ruhája is. Volt réklíje, pruszlikja, amit időnként én is felvettem. Otthonra nem hordott alsószoknyát. Amikor kimenője volt, akkor mindig kiöltözött. Ment a Ligetbe, meg korzózott. Volt udvarlója is. A Juliskától hallottam az első szellemtörténeteket. Például, hogy a temetőben megjelentek a szellemek, meg szerelmi történeteket a faluból, hogyan lettek öngyilkosok, meg ilyesmiket. Körülbelül hat évig szolgált nálunk. Juliska cselédközvetítőn, a cupringeren keresztül került hozzánk, nagyon fiatalon, olyan 15-16 évesen. Ő nem tudott főzni, anyámmal főztek közösen. Azért jött föl Budapestre, hogy gyűjtsön a stafírungra, és vásárolt is magának. Családi okokból haza kellett mennie, és nem jelentkezett a háború után. Anyám még megkereste, már a felszabadulás után, de nagyon rosszul élt.

Schiller Lenkéről nem tudok sokat. A férje szabó volt, Winkler Lajosnak hívták. Győrben éltek és ő vette magához a nagymamát egy pár évre rá, hogy a nagymama férje meghalt. Szerény körülmények között éltek. A házban volt a műhely, és három szobájuk volt. Volt egy gyerekük a Kata, aki sokszor nyaralt velünk Nagymaroson is. Deportálták őket Bergen-Belsenbe vagy Dachaubá. Kata, Lenke és Lajos meghaltak. Anyám mondta, hogy a Katit magunkhoz vesszük ha visszajön, de nem jött vissza.